

Huštěnovice - rozbor jednání úřadu

INFO

Únor 2026: Dle telefonického rozhovoru se starostou Alešem Richtrem, tel. 572 585 135, starosta@hustenovice.cz, vyplynulo, že obec v současné době nepovažuje toulavé či volně žijící kočky za problém. Starosta uvedl, že pokud někdo kočku nakrmí, stává se za ni automaticky odpovědným a má si ji případně i sám nechat vykastrovat. Zároveň vyjádřil názor, že kastrace není možné provádět u zvířat, která mají majitele, protože by to představovalo jejich poškození. Podle pana starosty kastované kočky nechytají myši, což vnímá jako nevýhodu. Kočky pohybující se na firemních pozemcích podle starosty spadají do odpovědnosti dané firmy. Ta si je má buď sama nechat vykastrovat, nebo je nemá krmit. Na otázku, co mají lidé dělat s přitoulanými kočkami bez jasného majitele, pan starosta navrhuje vypuštění nechtěných koček do polí, kde jejich počty bude regulovat myslivecký zákon. Nalezené kočky prý občané na obec nenosí. Pokud by k tomu v budoucnu došlo, obec by obvolala okolní útulky, aby zjistila, zda je možné zvíře umístit. Obec však v současnosti nemá smlouvu s žádným útulkem ani smluvní kapacity pro jejich přímé přijímání. Starosta dále doplnil, že lidé, kteří náš spolek žádají o pomoc s kastracemi, by si je měli hradit sami. Podle jeho názoru je velká část problému způsobena tím, že občané kočky dokrmují, a proto jejich počty narůstají. Vyjádřil také nepochopení nad tím, proč by obec měla financovat kastrace zvířat, která jí podle jeho pohledu nepatří. Uvedl rovněž, že pojem „toulavá kočka“ podle něj neexistuje, protože každá kočka má majitele. Na základě tohoto vyjádření obec v současné době nemá zájem se tématu dále věnovat nebo spolupracovat na řešení prostřednictvím kastrčních programů a už si nepřeje být obtěžována dotazy k preventivním kastrčním programům.

Celkové vyznění postoje starosty

Vyjádření starosty působí jako uzavřený postoj, který není založen na analýze situace, ale spíše na osobních přesvědčeních a intuitivních představách o fungování kočičí populace. Je patrná snaha problém redefinovat tak, aby nevznikala žádná role obce. Namísto posuzování konkrétní situace v obci se starosta snaží vytvořit rámec, ve kterém obec není odpovědným subjektem a nemá důvod jednat. Tento přístup není neutrální. Je to aktivní obranná konstrukce, jejímž výsledkem je faktické odmítnutí jakékoli prevence. Nejde tedy o pouhé konstatování, že obec problém momentálně nevnímá, ale o vytvoření souboru argumentů, které mají legitimizovat nečinnost.

Popírání existence problému

Základním pilířem starostova postoje je tvrzení, že obec nepovažuje toulavé nebo volně žijící kočky za problém. Takové tvrzení samo o sobě není nelegitimní, pokud vychází z nějakého sledování situace. Z kontextu však vyplývá, že nejde o závěr založený na evidenci nebo analýze, ale spíše o subjektivní dojem. Tento přístup je typický – problém je definován jako neexistující, dokud nedosáhne krizové úrovně. Prevence je tím pádem předem vyloučena, protože reaguje právě na fázi, kdy problém ještě není viditelný.

Systematické uvádění protistrany v omyl

Ve vyjádření starosty se objevuje celá řada tvrzení, která jsou fakticky nesprávná nebo zavádějící a vytvářejí zkreslený obraz právní i praktické reality. Nejvýraznější je tvrzení, že pokud někdo kočku nakrmí, stává se za ni automaticky odpovědným. Ačkoli takový výklad zná Veterinární zákon, z vyjádření explicitně nevyplývají důkazy pro toto tvrzení a proto vy ani ve

správním řízení neuspělo. Tento výklad může občany odrazovat od spolupráce a vytváří falešný dojem právního rizika. Podobně zavádějící je tvrzení, že kastrace kočky s majitelem představuje její poškození. Kastrace je standardní veterinární zákrok běžně prováděný se souhlasem majitele a nelze ji považovat za poškození zvířete. Takové tvrzení odporuje běžné veterinární praxi i dlouhodobé legislativní interpretaci. Dalším příkladem je tvrzení, že pojem toulavá kočka neexistuje, protože každá kočka má majitele. Tento výrok je zjevně nepravdivý jak z praktického, tak právního hlediska. Existence opuštěných nebo nezjištěných vlastníků je běžně předpokládaná situace, se kterou právní řád počítá. Popření existence takových zvířat fakticky znamená popření celé agendy nalezených zvířat. Zavádějící je i představa, že kočky na firemních pozemcích automaticky spadají do odpovědnosti firmy. Vlastník pozemku není automaticky vlastníkem ani provozovatelem zvířat, která se na něm pohybují. Takový výklad opět přesouvá odpovědnost mimo obec bez právního základu. Starosta rovněž uvádí, že kastované kočky nechytají myši. Toto tvrzení nemá oporu v praxi ani v odborných poznatcích. Kastrace nemění základní lovecké instinkty koček. Jde o rozšířený mýtus, který slouží jako argument proti kastracím, ale není fakticky podložený. Zvlášť problematické je doporučení vypouštět nechtěné kočky do polí (technicky jde o opuštění zvířete a tedy porušení Zákona proti týrání zvířat), kde jejich počty „zreguluje myslivecký zákon“. Zároveň jde o přenesení řešení na náhodný faktor místo systematického postupu. Celkově tato tvrzení vytvářejí obraz, ve kterém obec nemá žádné povinnosti a problém má řešit někdo jiný – občané, firmy nebo myslivci. Tento obraz je však postaven na chybných předpokladech.

Snaha přenést odpovědnost mimo obec

Významnou část starostova vyjádření tvoří pokusy přesunout odpovědnost na jiné subjekty. Jednou jsou to občané, kteří nemají krmit kočky nebo si je mají sami vykastrovat. Podruhé jsou to firmy, které mají řešit kočky na svých pozemcích. Potřetí myslivci, kteří mají populaci regulovat odstřelem. Společným jmenovatelem je představa, že obec není systémovým aktérem řešení. Tento přístup je v přímém rozporu s tím, že právě obec je standardním řešitelem nalezených zvířat a lokálních problémů s populací zvířat. Zvlášť výmluvné je, že obec nemá smlouvu s útulkem ani zajištěné kapacity pro příjem zvířat. Současně však tvrdí, že by v případě potřeby útulky obvolala. To ukazuje, že reálný systém řešení není připravený a obec spoléhá na improvizaci.

Rozpor mezi teorií a praxí

Starosta uvádí, že nalezené kočky občané na obec nenosí. Tento argument může být zavádějící. Absence hlášení neznamená absenci problému. Může znamenat také to, že občané nevědí, že se na obec mohou obracet, nebo že nepředpokládají pomoc a ani se jim s takovým přístupem úřadu nelze divit. Současně starosta říká, že pokud by nálezy nastaly, obec by začala situaci řešit. Tím vlastně nepřímou potvrzuje, že systém není připraven preventivně a reagoval by až v krizové situaci.

Ideologický odpor k financování prevence

Výrazným prvkem vyjádření je nepochopení, proč by obec měla financovat kastrace zvířat, která jí „nepatří“. Tento argument je velmi častý a vychází z představy, že obec má odpovědnost pouze za vlastní majetek. Takový pohled ignoruje skutečnost, že obec běžně financuje řadu opatření, která se netýkají jejího majetku – údržbu veřejného prostoru, bezpečnost, veřejné zdraví nebo prevenci škod. Regulace populace zvířat patří do stejné kategorie preventivních opatření.

Uzavření komunikace

Závěrečná část vyjádření, že obec si nepřeje být „obtěžována“ dotazy k preventivním kastročným programům, ukazuje definitivní uzavření postoje. Nejde už jen o odmítnutí konkrétní nabídky, ale o odmítnutí samotné diskuse. To je znak pevně zakořeněného názoru, který není založen na nedostatku informací, ale na přesvědčení, že obec nemá v této oblasti žádnou roli.

Celkové hodnocení

Vyjádření starosty představuje typický příklad obranné argumentace, která má ospravedlnit nečinnost. Je založeno především na osobních názorech, na neověřených tvrzeních a na systematickém přesouvání odpovědnosti mimo obec. Současně obsahuje řadu zavádějících nebo nesprávných tvrzení, která mohou občany uvádět v omyl ohledně jejich práv i povinností. To je zvlášť problematické u osoby ve veřejné funkci, jejíž výroky mají autoritu a mohou ovlivňovat chování obyvatel. Nejde tedy pouze o nesouhlas s kastročným programem. Jde o postoj, který aktivně brání racionální diskusi o řešení a který je vystavěn na argumentech odporujících právní realitě i praktickým zkušenostem.